

[Hjortnæs]

forsvarets 1987-budget er ca. 1 mia. kr. højere end 1986-budgettet. Der er således tale om en stigning i forsvarsbudgettet på ca. 8 pct. Den nulløsning, som vi peger på, betyder altså ikke nul kroner mere til forsvaret.

Forsvarsministeren og Forsvarskommandoen er alligevel ikke tilfredse. De vil have rammen øget med 800-900 mill. kr., og så skal der altså reguleres på dette forhøjede grundlag.

Chefen for de allierede styrker i NATOs nordregion, den britiske general Howlett, har udtalt til Jyllands-Postens journalist Keld Boserup, at Danmark bør spare på socialbudgettet og overføre besparelserne til forsvaret.

Nu kan man ikke bebrejde en general, at han tænker som en general, men man kan bebrejde en politiker og minister, hvis han begynder at tænke som en professionel soldat. At tale om flere penge til forsvaret ud over det, der ligger i den gældende reguleringsmekanisme, er i den nuværende økonomiske og politiske situation uden mening og fornuft.

Vi har en regering, der fører en økonomisk politik, som Socialdemokratiet klart vender sig imod. Der er gennemført besparelser og nedskæringer på områder inden for de offentlige budgetter, som er væsentlige for Socialdemokratiet. Det må være åbenbart for enhver, at på den baggrund kan Socialdemokratiet ikke acceptere, at forsvaret får øgede bevillinger.

Forsvarsministeren forsøger at fastholde det traditionelle konservative synspunkt, at bevillinger til forsvaret skal vurderes helt uafhængigt af de øvrige poster på statens budget. Men sådan ser virkelighedens verden ikke ud. Der er selvfølgelig en nøje sammenhæng mellem udgifterne til forsvaret og udgifterne til sundhedsvæsenet, uddannelsesinstitutionerne, socialforsorgen og de andre poster på statens budget.

Det vil utvivlsomt vække en betydelig vrede i store dele af den danske befolkning, hvis regeringen og Folketinget følger general Howletts opskrift og skærer ned på socialbudgettet for at øge forsvarsbudgettet. Man ikke også socialministeren vil vende sig stærkt imod en sådan politik?

Ved at stille forslag om 800-900 mill. kr. mere til forsvaret vil regeringen provokere den udtalte forsvarsvilje, der er i befolkning-

gen, og som den seneste meningsmåling jo også klart dokumenterer. Vi advarer regeringen imod at spille hasard med befolkningens forsvarsvilje.

De Radikale har i forbindelse med 1987-budgettets vedtagelse i Folketinget foreslået en nedskæring af forsvarsbudgettet på 600 mill. kr., svarende til en reduktion på 5,6 pct. Et sådant budskab fra regeringens parlamentariske støtteparti understreger, hvor politisk meningsløst det er at kræve 800 mill. kr. mere til forsvaret.

Det socialdemokratiske budskab om en uændret budgetramme for forsvaret er ikke et oplæg til, at alt skal forblive uændret. Vi tror, at vi kan få et bedre forsvar og et mere effektivt forsvar for de samme penge.

Det forudsætter imidlertid, at man er parat til at foretage ændringer i strukturen og i opgavefordelingen, og at man kan bruge de penge, der herved frigøres, til at løse andre, væsentlige opgaver inden for forsvaret.

Vi har sagt til forsvarsministeren, at vi finder det helt naturligt, hvis de Radikale som regeringens støtteparti inddrages i forhandlingerne om et kommende forsvarsforlig. Det har forsvarsministeren kaldt »let gennemskuelig taktik« fra vores side, og han har senere erklæret, at de Radikale ikke vil få en indbydelse til at deltage i forhandlingerne - det fremgik vist også af talen i dag - fordi det kun, som ministeren tidligere har sagt, vil give ballade. Bortset fra, at man kan undre sig over, at forsvarsministeren kalder regeringens parlamentariske støtteparti for ballademagere, forekommer det besynderligt, hvis de Radikale vedblivende vil acceptere at være uden indflydelse på den væsentlige post på statsbudgettet, som går til forsvaret.

Der er al mulig grund til at tro, at vi er på vej ind i en debat af mere omfattende karakter om forsvarets fremtidige ledelsesstruktur og opgavefordeling, og også på den baggrund forekommer det mærkværdigt, hvis de Radikale vil foretrække at stå udenfor og på dette væsentlige politiske område sejle videre under bekvemlighedsflag.

Det var forventet, at regeringen ville spille ud med et oplæg til forhandling omkring årsskiftet. Senere hed det sig, at udspillet ville komme omkring marts, men nu siger man i begyndelsen af april. Om det er udtryk for, at regeringen ikke ønsker et forhandlingsresultat før et folketingsvalg, er vanskeligt at